

РЕШЕНИЕ

№ 4222

гр. София, 25.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3962** по описа за **2013** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 10775 от 16.04.2013 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от И. Димитров С., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Б”, ет. 9, ап. 60, срещу Съдебно решение без номер от 01.08.2012 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 4 състав по нахд № 10387 по описа за 2011 г. С последното е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21296 от 22.03.2011 г., издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на И. Димитров С. е наложено административно наказание глоба в размер на 400,00 (четиристотин) лв., на основание чл. 315, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ).

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, които предвид изложеното в нея се свеждат до такива за нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). По отношение на посочения касационен довод „необоснованост” съдът няма да се произнася, тъй като необосноваността не е касационно основание по НПК. Касаторът поддържа, че въззивният съд не е отчел

допуснатите в хода на административнонаказателното производство процесуални нарушения (липса на точно описание на нарушението, място на извършване и обстоятелства, при които е извършено), както и това, че правилната, според касатора, квалификация на нарушението е чл. 259, ал. 1, пр. 1 КЗ, а не посочената в процесното НП норма на чл. 315, ал. 1, пр. 2 КЗ. Предвид изложеното, С. моли отмяната на съдебното решение, предмет на касационен контрол, и постановяване на решение по същество, с което да бъде отменено обжалваното НП.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се явява лично, но се представлява от адв. А., която от негово име поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена. Представя писмена защита, в която преповтаря изнесеното в касационната жалба.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител за участие в производството и не взема становище по предявената касационна жалба.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу жалба срещу НП № 21296 от 22.03.2011 г., издадено от директор СДВР. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 18.02.2011 г., около 16,55 часа, С. е управлявал лек автомобил „Рено Лагуна”, с държавен регистрационен номер СА 5819 РК, собственост на едноличен търговец „Кондак – И. С.” в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], като за автомобила нямало действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” (ГО) на автомобилистите. Това било установено при извършена проверка на С. пред магазин „К. и Б.” от служители на 09 РУП – СДВР. От приложената по делото застрахователна полица не се установява, че към датата на проверката на управлението от С. автомобил (18.02.2011 г.) е имало действащ договор за задължителна застраховка „ГО”, тъй като съдът е счел, че полицата касае застраховка с валидност от 17.03.2011 г. до 16.03.2012 г., а нарушението е извършено на 18.02.2011 г.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателствени средства – показанията на Д. Н. Н. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство).

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че С. виновно е нарушил разпоредбата на чл. 315, ал. 1, т. 1 КЗ, тъй като е управлявал лек автомобил, във връзка с чието използване не е имало действащ договор за задължителна застраховка „ГО” на автомобилистите. Отчел е също така, че наложената глоба е в определения от закона минимален размер. С оглед на изложеното е потвърдил спорното НП.

Административен съд София – град, Д. касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила. Процесуалните права на касатора не са били ограничени и нарушени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. При постановяването му въззивният съд не е нарушил материалния и процесуалния закон. Ето защо касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила. Съображенията на касационния съд за това са следните:

След обсъждане на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност въззивният съд е възприел за установена фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил. Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените касационни оплаквания по чл.348, ал. 1, т. 1 и т. 2.

По доводите за допуснати от въззивния съд процесуални нарушения:

Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Съдът е установил чрез допустимите от закона доказателства и доказателствени средства административнонаказателното обвинение - дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които то е извършено. Конкретни доводи във връзка с това касационно основание от касатора не са наведени.

Предвид така изложеното, касационният съд приема, че при разглеждане и решаване на спора, въззивният съд не е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в неизпълнение на задължението за провеждане на задълбочено съдебно дирене. Като е извършил необходимото в съответствие с чл. 13 НПК, чл. 14, ал. 1 НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 НПК, съдът е постановил акт в съответствие със сочените процесуални разпоредби.

По приложението на закона:

Разпоредба на чл. 315, ал. 1, т. 1 КЗ предвижда административнонаказателна отговорност за физическо лице, което не изпълни задължението си да сключи задължителна застраховка по чл. 249, т. 1 или 2 или което управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите - глоба от 400,00 лв. до 600,00 лв. Така цитираната норма съдържа както диспозиция, така и санкция за неизпълнение на предписаното поведение. Субект на административнонаказателна отговорност като извършител е физическо лице, чиято отговорност е лична и виновна и като е управлявал автомобил, за който

няма сключена задължителна застраховка „ГО” С. е осъществил състава на нарушението по чл. 315, ал. 1, т. 1 КЗ.

По съществуващото на спора, след като е обсъдил доказателствената съвкупност и в съответствие с нея, съставът на СРС правилно и законосъобразно е приел, че касаторът е осъществил вмененото му нарушение. Правните изводи на съда са правилни и се споделят от касационния съд.

Следва да се добави, че обжалваният санкционен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 320, ал. 2 КЗ и при спазване на изискванията на чл. 34 ЗАНН. В хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН и те не страдат от съществени пороци, които да налагат отмяната на НП. По безспорен начин е установено осъществяването на вмененото на касатора нарушение по чл. 315, ал. 1, т. 1 КЗ. Процесното нарушение е на просто извършване и се осъществява чрез противоправно бездействие.

Предвид всичко изложено, законосъобразен е крайният правен извод на въззивния съд, че правилно и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора С., поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание ,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение без номер от 01.08.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 4 състав по нахд № 10387 по описа за 2011 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 21296 от 22.03.2011 г., издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на И. Димитров С. е наложено административно наказание глоба в размер на 400,00 (четиристотин) лв., на основание чл. 315, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.